

Lời tác giả

Phi Dao, Lại Gặp Phi Dao

huở xưa, mỗi khi thời đại ngập tràn bạo lực, tà ác, loạn lạc, trong giang hồ đột nhiên có một thứ phi đao xuất hiện, không ai biết hình trạng và thức dạng của nó, cũng không ai có thể hình dung lực lượng và tốc độ của nó.

Trong mắt và trong tâm con người, nó đã không những là một thứ vũ khí có thể trấn bạo, mà còn là một thứ tượng trưng cho chính nghĩa và tôn nghiêm. Thứ lực lượng đó đương nhiên lớn lao tột bậc, mạnh mẽ tột bậc, cho nên vô địch.

Khi loạn lạc yên nghỉ, nó cũng theo đó mà biến mất, giống như sóng biển gầm gừ tan biến trong hải dương hòa bình tĩnh mịch.

Nhưng ai ai cũng đều biết, trong giang hồ nếu quả lại một lần nữa loạn lạc, nó lại xuất hiện, mang đến cho con người niềm tin và hy vọng vô tận vô cùng.

Về Phi Dao:

Dao không những là một loại vũ khí, hơn nữa còn tục truyền xếp hàng thứ nhất trong thập bát ban vũ khí.

Nhưng trên mỗi phương diện mà nói, đao không thể xếp trên kiếm, nó không có thứ khí chất cao nhã, thần bí, lẫm liệt của kiếm, cũng không có sự tôn quý của kiếm.

Có khi kiếm là một thứ trang sức hoa lệ, có khi là một thứ tượng trưng thân phận và địa vị.

Dao thì không.

Kiếm ưu nhã, thuộc về giới quý tộc, đao lại bị bình dân hóa, phổ biến hóa.

Liên tưởng về kiếm, thường thường thấy ở cung đình, trong thâm sơn, giữa bạch vân.

Dao lại liên quan hòa nhập vào sinh hoạt hơi thở của nhân loại.

Con người xuất thế, từ lúc bắt đầu trui rèn ra đao, là có một mối quan hệ dính liền không dứt với đao, bằm đồ ăn, gặt lúa, cắt vải, cắt tóc, cạo râu, dũa móng tay, chặt thịt, xẻ cá, thiết yên, thị cảnh, dương uy, hành pháp, những chuyện đó không có chuyện nào có thể thiếu được đao.

Trong sinh hoạt của nhân loại, không thể không có đao, cũng giống như sinh hoạt của nhân loại không thể không có gạo nước.

Lạ là trong tâm trong mắt của con người, đao càng tàn khốc, càng thảm liệt, càng hung hãn, càng dã man, càng mạnh bạo hơn xa so với kiếm.

Đao có rất nhiều dạng, có đơn đao, song đao, phiêu đao, giới đao, cứ xỉ đao, khảm sơn đao, quỹ đầu đao, nhận cương đao, ngũ phụng triều dương đao, ngư lân tử kim đao.

Phi đao, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là một thứ đao. Trong chính sử tuy rất ít khi ghi chú đến, lại càng tăng gia tính thần bí và truyền kỳ của nó.

"Thiên toán" có là một thứ thuộc về đao không ? Chuyện đó vô phương khảo giải.

Lý Tầm Hoan là nhân vật hư cấu, "Tiểu Lý Phi Dao" của Lý Tầm Hoan đương nhiên cũng vậy.

Mọi người đều cho là trên thế giới này căn bản vốn không thể có nhân vật như Lý Tầm Hoan, cũng không thể có thứ vũ khí như "Tiểu Lý Phi Dao".

Bởi vì nhân vật đó quá hiệp nghĩa chính khí, khuất mình vì người. Bởi vì thứ vũ khí đó quá huyền diệu thần kỳ, đã thoát ly hẳn hiện thực.

Bởi vì cái gọi là "hiện thực" của mọi người, là nói về con người trong thế giới hiện đại này, không phải là thời đại của Lý Tầm Hoan.

Cho nên Lý Tầm Hoan và Tiểu Lý Phi Dao có hư cấu hay không tịnh không quan trọng, quan trọng là nhân vật đó có thể lưu lại chút vương vấn trong tâm độc giả hay không, có thể khuấy động sự đồng tình trong lòng mọi người hay không, có thể làm cho mọi người chia sẻ bi hỉ hoan tiếu cùng hần hay không.

Ai ai vốn cũng không biết Lý Tầm Hoan và phi đao của hần ra sao, nhưng sau khi trải qua kỹ thuật xử lý của điện ảnh, lại đã hình tượng hóa được họ Lý và phi đao của hần, cũng đã đại chúng hóa được cả hai.

Từ một góc độ bao quát, đại chúng hóa là thô tục, rời xa văn học và nghệ thuật.

Nhưng kết luận tôi vẫn cho là, trong thứ hình thái xã hội hiện tại, đại chúng hóa một chút cũng không có gì là không tốt.

Ít ra cũng còn tốt hơn so với một người núp trong tháp ngà mà khóc một mình.

Bộ tiểu thuyết "Phi Dao, Hựu Kiến Phi Dao" có liên quan đến cố sự Lý Tầm Hoan và phi đao của hần, đương nhiên cũng có mối quan hệ mật thiết không thể tách biệt với cố sự "Tiểu Lý Phi Dao".

Nhưng giữa hai chuyện vẫn có rất nhiều chỗ hoàn toàn không tương đồng.

Tuy hai câu chuyện đều giống nhau ở chỗ nói về ân oán tình thù của Lý Tầm Hoan, lại hoàn toàn độc lập.

Chuyện "Tiểu Lý Phi Dao" tuy đã rất nhiều lần đưa lên màn bạc, nhưng cố sự của hần lại đã được viết thành tiểu thuyết trước đó rất lâu, cố sự "Phi Dao" hiện tại đã quay

thành phim, tiểu thuyết mới được bắt đầu viết.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng vậy, trước có điện ảnh, rồi mới có tiểu thuyết.

Tình huống đó lại có thể đã lọc bỏ rất nhiều chi tiết không cần thiết, làm cho chuyện càng tình tường đơn giản hơn, càng có nhiều biến hóa hơn.

Bởi vì điện ảnh là một công việc bao quát, không biết phải tiêu hao bao nhiêu tâm huyết, cũng không biết phải tiêu hao bao nhiêu vật lực và tài lực.

Cho nên khi viết tiểu thuyết điện ảnh, tâm tình tuyệt không tương đồng với viết tiểu thuyết bình thường.

May là hai cách viết tiểu thuyết đó còn có một điểm tương đồng, đều hy vọng có thể làm cho độc giả dâng lên chút hân hoan cổ vũ trong lòng, đồng tâm phe phái.

Tôi nghĩ đó có lẽ là một trong những mục đích lớn nhất để tôi viết tiểu thuyết.

--- Đương nhiên tình không phải là toàn bộ mục đích.

Còn có một điểm tôi phải thanh minh.

Hiện tại cổ tay của tôi còn bị đau, còn không thể viết nhiều viết lâu không nghỉ được, cho nên thuật lại bằng miệng, nhờ người viết lại.

Trước đây tôi một mực không chịu làm thứ phương thức đọc chép đó, bởi vì đọc chép như vậy thường thường bỏ qua tình tiết câu chuyện và văn tự, đối với sự cảm thương và khắc chạm nhân tính, cũng tuyệt không có dạng hội tụ hình thể khi chính mình viết xuống.

Tối thiểu tuyệt không có thứ thương cảm uyển chuyển tế trí như vậy, tình cảm thâm sâu như vậy.

Đương nhiên phương diện văn tự cũng có một điểm khiếm khuyết, bởi vì văn tự Trung Quốc tinh xảo, cơ hồ cũng tế nhị như sự thương cảm của văn nhân Trung Quốc.

May là tôi cũng bất tất phải xin lỗi các vị, bởi vì viết tiểu thuyết theo kiểu này, tình tiết nhất định lưu loát nhanh nhẹn hơn, nhất định không mắc căn bệnh sinh sát khổ muộn dần vật dai dẳng.

Mà sinh sát khổ muộn dần vật dai dẳng thường thường là căn bệnh trong tiểu thuyết của tôi.

Về căn bệnh đó,

Không liên quan đến bệnh rượu. Không phải sau khi uống rượu.

--- Cổ Long ---

- o O o -